

บทสรุป

การสร้างภาพยนตร์สารนิพนธ์เรื่องนี้เป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำยิ่งของ ผม ผมเชื่อว่าคนที่ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้คงจะไม่ได้ชอบ หรือรู้สึกอะไรกับมัน มากมาย แต่สำหรับผมแล้ว หลังจากสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้จบลง เหมือนกับผ่านการได้นั่งคุยกับจิตแพทย์หญิงสาวแสนสวย อาจเป็นเช่นเดียวกับหลาย ๆ คนที่ได้ทำงานศิลปะซึ่งเหมือนกับใช้ศิลปะเป็นการปลดปล่อยตัวตน หรือบำบัดอาการทางจิตของตนเอง ซึ่งสำหรับผมแล้วนับเป็นการหาทางออกที่สร้างสรรค์ ทุกวันนี้ใครสักทีคนเล่าที่จะกลายยืนอย่างเต็มปากเต็มคำว่าตนเองไม่มีอาการผิดปกติทางจิตเลยแม้แต่น้อย ในทัศนะของผมแล้วศิลปิน คือคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับโลก กับตัวเอง เขาพยายามหาคำตอบ อาจพบหรือไม่พบ แต่ก็ไม่เคยหยุดที่จะตั้งคำถาม ดังนั้นในแง่หนึ่งงานศิลปะจึงเป็นแรงทะลักหรือล้นเอ่อออกมาจากประสบการณ์ภายใน จากการถกเถียงครุ่นคิด เกร็งเครียด หรือปล่อยวาง ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้ค้นพบอะไรจากกระบวนการคุยกับตัวเอง(ซึ่งผมไม่คิดว่า งานศิลปะเป็นงานที่ยิ่งใหญ่หรือเป็นงานที่มีสาระอะไร ศิลปินก็ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าคนธรรมดาๆ ที่มีความคิด ความรู้สึกเหมือนๆกับคนทั่วไป เพียงแต่เขาอาจจะไม่ยอมรับคำอธิบายอะไรง่าย ๆแบบคนทั่วไป) ผมก็หวังแต่เพียงว่างานของตนเองจะเป็นส่วนหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้ที่ได้ชมได้ครุ่นคิด ถกเถียงกับตัวเอง จนเกิดเป็นแรงทะลักให้ลุกขึ้นมา สร้างงานของตนเองบ้างเช่นเดียวกับผมซึ่งก็เป็นเพียงผลผลิตหนึ่งของการกระตุ้นจากงานศิลปะที่ไร้ข้อจำกัดและพรมแดน

หมายเหตุ - ภาพยนตร์เรื่อง “วิถีดวงจันทร์” สามารถขอดูได้ในรูปเทปวิดีโอ จากห้องสมุดคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์